εὐήλιος καὶ λαμπρὰ, διένειμε τὸ πλῆθος ἀπανταχοῦ εἰς τὰ περίχωρα τῆς πόλεως, εἰς τὰ δύο Φάληρα, εἰς τὰ περὶ τοὺς Στύλους μέρη καὶ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ἐκθέσεως, καὶ εἰς τὰ ἄνω καὶ κάτω Πατήσια. Τὸ τελευταῖον μάλιστα μέρος, ἐὰν δὲν προσείλκυσε σημαντικὸν πλῆθος, ἐδέχθη ὅμως ἐπισκέπτας μὴ περιοριζομένους εἰς ἕνα ξηρὸν περίπατον ἀλλὰ γνωρίζοντας πῶς γίνεται ἡ πραγματικὴ διασκέδασις. Καὶ ἔβλεπέ τις ἐκεῖ διακεχυμένην πανταχοῦ τὴν εὐθυμίαν, ἐν ᾧ συνάμα ἤκουεν ἀπὸ τῶν πέριξ πανδοχείων θόρυβον ἐκκωφωτικὸν ἀποτελούμενον ὑπὸ τῶν δούπων χορευτῶν ἐκτελούντων τὸ : Π ῶ ς τ ὸ τ ρ ί β ο υ ν τ ὸ π ι π έ ρ ι, ἢ ψαλλόντων :

Τὸ πίνει ὁ Παῦλος τὸ κρασὶ κλπ.

Οὕτω εἰς τὰ μερὴ ἐκεῖνα ὡς καὶ τὸ πλεῖστον τῶν λοιπῶν περιχώρων παρῆλθεν ὁλόκληρος ἡ καθαρὰ Δευτέρα, καὶ οἱ ὁμιλσι ἐπανήρχοντο ἀργὰ εἰς τὰ ἴδια, πολὺ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

* *
*

Ἓν παραλειπόμενον τῶν Ἀπόκρεω :

Ὁ κ υ ν η γ ὸ ς τ ῆ ς δ ε κ ά ρ α ς. ἰδὼν ὅτι τὸν ἀντήμειψε τὸ κομιτάτον διὰ βραβείου ἴσου πρὸς τὸ θηρευόμενον νόμισμα, μετανοεῖ πικρῶς διότι δὲν ἐκρέμασεν εἰς τὸ σχοινίον του λίραν ἀντὶ δεκαλέπτου.

Ἀλκαῖος.

Η ΕΟΡΤΗ
ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ

Μυθιστόρημα τοῦ Ζαρί.

(Συνέχεια).

— Καὶ ἐγὼ, ἐγὼ ὁ ἀγνοῶν τὸ καταφλέγον με κακὸν, τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον μὲ μεθύει, μὲ φονεύει ! - τί θὰ γίνω ; - εἶμαι ἄνευ δυνάμεως, ἄνευ θελήσεως· πρέπει ν' ἀναχωρήσω· τὸ καθῆκον καὶ ἡ τιμὴ τὸ ἀπαιτοῦσιν... ἀλλὰ μένω ! -- ἀόρατοι ἁλύσεις μὲ συγκρατοῦσιν, ἀδυναπῶ νὰ τὰς θραύσω, ναί, ἀδυνατῶ...

Καὶ χείμαρρος δακρύων ἀπήστραψεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἀλλ' ὅμως ἀνέκτησε τὴν γαλήνην του ὀλίγον κατ' ὀλίγον :

— Θὰ φύγω αὔριον. ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

Ἠγέρθη, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βράχου, θεωρῶν τὸν ἀφρώδη καταρράκτην καὶ, περὶ αὐτὸν, τὰ μέρη ἅτινα δὲν θὰ ἐπανίδῃ πλέον.

Ἠκούσθη βῆμα ἐσπευσμένον.

Ὁ Ἐρρῖκος ἦτο ἐκεῖ, ἐνώπιον τοῦ Ἀξέλ.

— Ἰδοὺ λοιπὸν σεῖς ἐπὶ τέλους· σᾶς ἀνεζήτουν.

Ὁ Ἀξέλ τὸν ἠτένισεν ἐρυθριῶν, ὠχριῶν καὶ εἶτα πάλιν ἐρυθριῶν.

Ὁ Ἐρρῖκος, μετά τινα σιγὴν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας προσεπάθει νὰ συγκρατήσῃ τὴν καταπνίγουσαν αὐτὸν ὀργὴν τῷ λέγει :

—Τὸ πᾶν μὲ εἵλκυε πρὸς ὑμᾶς, ἡ χάρις, ἡ νεότης, αἱ συμφοραί σας, ἡ εὐγένεια ἣν διακρίνω ὑπὸ τὸ ταπεινόν σας ἔνδυμα, καὶ ἐν τούτοις, σᾶς μισῶ--καὶ τοῦτο ἐξ αἰτίας ὑμῶν, ὅστις κατεχράσθητε τῆς φιλοξενίας.-- Σᾶς μισῶ, προσέξατε καλῶς, διότι κατεκυριεύθην ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς ζηλοτυπίας.

Ὁ Ἀξέλ ἐθεώρει πάντοτε τὸν Ἐρρῖκον χωρὶς νὰ ὁμιλῇ, ἐπὶ τέλους δὲ εἶπε μετ' ἐκφράσεως ζοφερᾶ :

— Εἶσθε ζηλότυπος !

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρῖκος διὰ φωνῆς τρεμούσης, εἶμαι· θὰ μοὶ ἐξηγήσητε τὴν ταραχὴν αὐτὴν ἥτις σᾶς κυριεύει, τὸ ἐρύθημα αὐτὸ τὸ ὁποῖον σᾶς ἐπισκέπτεται ὁσάκις ἡ νύμφη μου σᾶς κάμνει τὴν τιμὴν τοῦ νὰ συνδιαλέγηται μαζύ σας, τὴν ἐπιμονήν του νὰ μὲ ἀποφεύγητε πάντοτε ;

Ὁ Ἀξέλ ἔμεινε σιωπηλός.

— Ἡ νεότης σας, ἐξηκολούθησε μεθ' ὁρμῆς ὁ Ἐρρῖκος, δὲν θὰ, σᾶς ὑπερασπίσῃ· ἐτολμήσατε νὰ ἐγείρητε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' ἐκείνης ἣν μέλλω νὰ νυμφευθῶ, τὸ ἀρνεῖσθε ; ἀγαπᾶτε, καὶ ἐπειδὴ εἶσθε ὄχι πλέον παιδίον ἀλλ' ἀνὴρ, ὀφείλετε νὰ μοὶ δώσητε ἐξηγήσεις.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἀξέλ δὲν ἐκφράζουσι τρόμον, ἀλλ' αἴσθημά τι φρικώδους βασάνου· -- μένει ἄφωνος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντοτε προσηλωμένους ἐπὶ τῶν τοῦ Ἐρρίκου.

Ὁ Ἐρρῖκος ὃν ἡ σιγὴ τοῦ Ἀξέλ καθιστᾷ παράφορον, πλησιάζει πρὸς τὸν νέον καὶ τῷ λέγει διὰ βλέμματος ἐκφράζοντος περιφρόνησιν.

— Δὲν ἀπαντᾶτε ! εἶσθε δειλός ;

Ὁ Ἀξέλ θέλει νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' οὐδὲ συλλαβὴ δύναται νὰ ἐξέλθῃ τῶν χειλέων του, οἱ ὀφθαλμοί του κλείονται καὶ χάνει τὰς αἰσθήσεις του.

Ἐστηριγμένος εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ βράχου τοῦ Τανηφόρσεν, θὰ ἐκυλίετο ἐντὸς τῶν ὑδάτων, ἐὰν ὁ Ἐρρῖκος, βλέπων τὸν κίνδυνον,δὲν τὸν ἐκράτει διὰ βραχίονος στιβαροῦ.

Ἡ ὀργὴ τοῦ Ἐρρίκου κατηυνάσθη αἴφνης:

—Εἶνε παιδίον, πτωχὸν παιδίον ἐξησθενημένον, καὶ πολὺ ἀλλόκοτον !

Προσέβλεψε περὶ ἑαυτὸν, ἐθεώρησεν εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων εἶδός τι σπηλαίου, ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ ὁποίου εὑρίσκονται μεγάλοι βράχοι χλοάζοντες.

Ὑπεγείρων τὸν Ἀξέλ, ἐλαφρὸν ὡς κλάδον ἰτέας, πηγαίνει νὰ τὸν ἐναποθέσῃ ἐκεῖ ἐλαφρῶς.

Ὁ Ἐρρῖκος φοβεῖται, διότι τὸ παιδίον εἶνε λευκὸν ὡς ὁ κηρὸς, ὡς ἐὰν οὐδεμία πνοὴ τὸ ἐνεψύχου.

Τὸ ὑπεγείρει ὀλίγον, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του ἵνα ἴδῃ ἐὰν πάλλει.

— Ἄ ! Θεέ μου ! εἶνε δυνατόν ! ἀνέκραξε διὰ φωνῆς διακεκομμένης ὁ Ἐρρῖκος, ὅλως τεθορυβημένος, εἶνε γυνή !

Λαμβάνων χιόνα ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τρίβει δι' αὐτῆς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀξέλ, μικρὰς καὶ λεπτὰς χεῖρας μὲ ὄνυχας ροδίνους· ἡ τρέμουσα χεὶρ του μόλις τολμᾷ νὰ προσστρίψῃ διὰ μικρῶν τεμαχίων χιόνος τοὺς κροτάφους τοῦ παιδίου, ἔνθα μικραὶ κυαναῖ φλέβες φαίνονται ὑπὸ τὸ διαφανὲς δέρμα.

Ὁ Ἀξέλ κινεῖται, τὰ βλεφαρά του ἀνοίγονται.

Ὁ Ἐρρῖκος ἀποθέσας ἐλαφρῶς τὸ εὐλύγιστον σῶμα τὸ ὁποῖον συνεκράτει ἐπὶ τῆς χλόης τοῦ βράχου, ἔκπληκτος καὶ μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσαν ἀπεσύρθη ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ σπηλαίου.

Ἡ νεᾶνις τότε ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀφυπνίζεται ὡς ἐκ μακροῦ ὕπνου -- δὲν ἔχει ἀκόμη τὴν συναίσθησιν τῆς πραγματικότητος--θεωρεῖ ἀορίστως περὶ ἑαυτὴν, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ ὑποτονθορίζει, ὡς βεβυθισμένη ἐν ὀνείρῳ, ἓν ᾄσμα τοῦ τόπου :